

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/24/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012200703
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200703.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Pribelskej, PhD., v právnej veci žalobcu: plk. Ing. P. E., bytom O. XXXX/XXX, I., zastúpeného KRAUS & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Jasovská 23, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra SR, č.p.: SLV-PS-PK-5/2012 zo dňa 7. marca 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 2S/142/12-38 zo dňa 20. novembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/142/12-38 zo dňa 20. novembra 2013 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil napadnuté rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“), č.p.: SLV-PS-PK-5/2012 zo dňa 7. marca 2012, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu a bol potvrdený personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 487 zo dňa 5. decembra 2011 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods.1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní úspešnému žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov, pretože za nedostatočné považoval len vyhodnotenie otázky zlučiteľnosti ďalšieho zotrvania žalobcu v služobnom pomere s porušením služobnej prisahy a služobnej povinnosti, ku ktorému nepochybne došlo. Žalovanému právo na náhradu trov konania o preskúmanie zákonnosti jeho rozhodnutia v správnom súdnictve nepatrí.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne

odôvodnené v časti týkajúcej sa záveru, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru by bolo na ujmu dôležitého záujmu štátnej služby. Krajský súd je toho názoru, že prax žalovaného ohľadom používania jednotného záveru, že svedomité plnenie služobných povinností je základnou povinnosťou každého príslušníka PZ a preto ním nemožno ospravedlniť jeho protiprávne konanie, je nesprávna a nezodpovedá pojmu správne uváženie. Uviedol, že v danom prípade je nahradené uniformným postupom neumožňujúcim zohľadniť konkrétne okolnosti prípadu a osoby, o ktorú v danom konaní ide. Poukázal na to, že v tomto zmysle je znenie nariadenia ministra vnútra č. 18/2008 v rozpore so zákonom, pretože zužuje medze správneho uváženia pri posudzovaní zlučiteľnosti ďalšieho výkonu štátnej služby s daným porušením služobnej prisahy a služobnej povinnosti natoľko, že akékoľvek uváženie, či by ponechanie policajta v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, je prakticky vylúčené.

Krajský súd zdôrazňoval, že v každom konkrétnom prípade je nevyhnutné uvážiť všetky spomenuté okolnosti, ktoré sú u každého posudzovaného policajta odlišné a preto by sa mali celkom logicky líšiť aj výsledky tohto uváženia. Krajský súd zastáva názor, že pevnosť služobného vzťahu medzi štátom a jednotlivým policajtom by mala byť priamo úmerná aj dĺžke trvania a „kvalite“ služobného pomeru policajta. Je totiž vo verejnom záujme, aby v Policajnom zbore pracovali skúsení profesionáli, ktorých kariéra dáva záruku kvalitného a zodpovedného výkonu štátnej služby. Ďalej uviedol, že schopnosť odlišiť individuálne a ojedinelé ľudské zlyhanie od dôležitých záujmov štátnej služby nie je podľa názoru krajského súdu prejavom slabosti, ale spravodlivosti. Ostatné žalobné námietky týkajúce sa prípustnosti prijatia personálneho opatrenia voči policajtovi popri vyvedení disciplinárnej zodpovednosti za ten istý skutok, splnenia formálnych náležitostí vydaných rozhodnutí a zachovania lehôt na vydanie personálneho rozkazu, vyhodnotil krajský súd ako nedôvodné a stotožnil sa so stanoviskom žalovaného k nim. Vzhľadom na uvedené dospel krajský súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie ministra vnútra SR o rozklade žalobcu proti personálnemu rozkazu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny tak, že žaloba sa zamieta, dôvodiac tým, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP). Žalovaný poukázal na to, že je potrebné vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Žalovaný uviedol, že zhromaždenými dôkazmi bolo v dostatočnom rozsahu preukázané protiprávne konanie, ktorého sa žalobca dopustil. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na súdnu prax Ústavného súdu SR, podľa ktorej „na ústavnosť odôvodnenia nie je totiž potrebné, aby sa v ňom uvádzali odpovede na všetky, a to aj nepodstatné a pre vec bezvýznamné okolnosti alebo návrhy účastníka konania, aj keď účastník konania ich vníma ako relevantné.“ (uznesenie ÚS SR č.k. IV ÚS 150/03-41 zo dňa 27.8.2003). Ďalej poukázal na to, že odvolací orgán nie je v žiadnom smere viazaný závermi prvostupňového orgánu a samostatne hodnotí vec zo skutkovej a právnej stránky. Je toho názoru, že posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prisahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože by tým vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží.

Pokiaľ ide o naplnenie zákonných podmienok, ktoré vyžaduje ustanovenie § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., žalovaný uviedol, že zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy spočívalo v tom, že žalobca nebol čestný a disciplinovaný, keď do výkonu štátnej služby nastúpil a túto aj vykonával pod vplyvom alkoholu. Konal tak aj napriek tomu, že bol oboznámený so sprísnenými opatreniami v súvislosti s požívaním alkoholických nápojov na miestach výkonu štátnej služby i mimo týchto miest a nenastupovaním pod ich vplyvom do výkonu štátnej služby. Dodal, že zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti spočívalo v tom, že žalobca nevykonával riadne štátnu službu, keď počas nej svedomite neplnil úlohy uložené mu zákonom (§ 136 písm. d/ cit. zákona) a internými aktmi riadenia. Žalobca porušil tiež zvlášť hrubým spôsobom základné povinnosti policajta uvedené v ustanovení § 48 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ cit. zákona.

Žalovaný ďalej uviedol, že splnená bola aj ďalšia zákonná podmienka na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ, ktorá spočíva v tom, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, predovšetkým záujmu na svedomitom plnení základných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi PZ. Základnou povinnosťou každého príslušníka PZ je svedomité plnenie služobných povinností a dôsledné dodržiavanie služobnej disciplíny, preto ním nemožno ospravedlniť protiprávne konanie, akého sa žalobca dopustil.

Poukázal na to, že zákonné lehoty na prepustenie žalobcu, boli dodržané, keďže personálny rozkaz bol vydaný dňa 5.12.2011 a žalobcovi doručený dňa 7.12.2011. Žalovaný poukázal na to, že žalobca nebol za predmetné konanie disciplinárne riešený opakovane, čím nedošlo k porušeniu zásady „ne bis in idem“ a ďalej poukázal na skutočnosť, že prepustenie zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ cit. zákona sa nepovažuje za disciplinárne opatrenie, ale v zmysle zákona spadá do oblasti personálnych opatrení. Žalovaný je názoru, že v čase rozhodovania o prepustení žalobcu v medziach zákona v súlade s povolenou voľnou úvahou (správne uváženie), v ktorej je nezastupiteľný, posúdil intenzitu porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti žalobcu a v súlade so zákonom aj rozhodol.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalovaného a zastáva názor, že žalovaný sa v dostatočnom a vyčerpávajúcom rozsahu nevysporiadal, v čom spočíva, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Dodal, že žalovaný nezodpovedne a necitlivo zhodnotil intenzitu konania žalobcu z hľadiska závažnosti a nebezpečnosti konania a jeho následkov. Uviedol, že žalovaný nezdôvodnil, iba konštatoval skutočnosť, že ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov služby. Na záver uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozsudkom krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/142/12-38 zo dňa 20. novembra 2013.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Najvyšší súd z administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a súčasne potvrdil personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 487 zo dňa 5. decembra 2011, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že dňa 13.10.2011 žalobca nastúpil do výkonu štátnej služby a túto aj vykonával pod vplyvom alkoholu a súčasne nevykonával riadne štátnu službu, keď počas nej svedomite neplnil úlohy uložené mu zákonom, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť, a zároveň nebol čestný a disciplinovaný.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v

služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 189 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z. sa služobný pomer končí aj prepustením.

Podľa § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie o prepustení musí byť vyhotovené písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Podľa § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z.z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si pre rozhodnutie potrebné podklady.

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z.z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a ohliadka.

Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 241 ods. 1, 2, 3, 4, zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodol.

Poučenie o odvolaní obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné, alebo či sa možno proti nemu odvolať, v akej lehote a u ktorého oprávneného orgánu.

Úlohou krajského i najvyššieho súdu v konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

Podmienkami prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. sú jednak 1/ porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jednak 2/ jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Žiline, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odvolaní napadnutého rozsudku. Tieto závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s tým najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc správne posúdenie veci krajským súdom za správne a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní

doplna nasledovné:

Je predovšetkým potrebné zdôrazniť, názor Krajského súdu, že interné akty, ktoré žalovaný aplikoval pri rozhodovaní u žalobcu prepustený zo služobného pomeru, (nariadenie ministra vnútra SR č. 18/2008 a usmernenie č.p. SPC 625/1-2005), ktoré boli vydané pre potreby personálnych konaní ukladajú orgánu s personálnou právomocou povinnosť posúdiť, či by ponechanie policajta v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov služby, keďže zo samotného zákonného predpokladu posúdenia tejto okolnosti vyplýva, že nie každé porušenie služobnej prísahy, alebo porušenie služobnej povinnosti má vždy taký charakter, aby odôvodňovalo prepustenie zo služobného pomeru.

Z uvedeného vyplýva povinnosť konajúceho správneho orgánu dostatočne jasne a logicky objasniť svoju správnu úvahu a vysvetliť, ako sa vysporiadal s konkrétnymi zisteným skutkovým stavom pri posúdení závažnosti porušenie povinnosti žalobcu v protiklade s konkrétnymi okolnosťami prípadu ako aj osobou príslušníka PZ, či dané porušenie služobnej prísahy je tak závažné aby mal pristúpiť najprísnejšej forme možného postihu. Žalovaný takto nepostupoval, naopak svoju povinnosť vysporiadať sa v odôvodnení so všetkými relevantnými námietkami žalobcu, nahradil všeobecnými a nedostatočne odôvodnenými závermi z, ktorých vyplýva iba to že žalobca sa dopustil porušenia služobnej prísahy pričom sa však nevysporiadal sa vôbec s okolnosťami za ktorých k porušeniu prišlo, otázkou úlohy žalobcu v služobnom procese za okolnosti keď bol skutok zistený, a už vôbec sa nevysporiadal zo skutočne rozsiahlymi pozitívnymi služobnými hodnoteniami a oceneniami žalobcu a možným predpokladom posúdenia miernejšieho sankcionovania, ako dostatočným opatrením na zabezpečenie nápravy a postihu, pričom neodôvodnila ani okolnosť, prečo neprihliadol na stanovisko Rady odborového zväzu polície SR, ktorá žalobcu ohodnotila veľmi kladne a navrhovala podstatne miernejší prístup. Dá sa konštatovať, že zdôvodnenie rozhodnutia žalovaného v žiadnom prípade neposkytuje oporu výroku rozhodnutia, žalovaný pri formulácii odôvodnenia svojho rozhodnutia nedbal na jeho presvedčivosť a nevysvetlil náležite svoj názor na rozhodujúcu okolnosť konania o prepustení zo služobného pomeru, t.j. či by ponechanie policajta v služobnom pomere bolo na úkor dôležitých záujmov služby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie, považoval námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozsudku Krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, keď Krajský súd sa s námietkami vznesenými v žalobe náležite vysporiadal a stotožnil sa s dôvodmi napadnutého rozsudku napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ako vecne správny, podľa § 250 ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ust. § 250k ods. 1 OSP v spojení s ust. § 224 ods. 1 OSP za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá OSP. Žalobca v odvolacom konaní úspech mal, ale trovy konania mu neboli priznané nakoľko si žiadne neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.